

Люди нашого села

З ПОШТАРСЬКОЮ СУМКОЮ НАВКОЛО СВІТУ

Чим далі від юності, тим частіше згадуються прожиті роки. З віддалі часу якось по-іншому бачаться, оцінюються далекі події. У Петра Миколайовича Потапчука з Матіївки нічого такого особливого не було. Але чітко закарбувалися в пам'яті окремі епізоди шкільного життя, перші парубоцькі залицяння до дівчат. І щоденні домашні клопоти. Батьки залучали до всіякої роботи: і за плугом ходити, і траву косити, і худобу пасти.

Всьому навчався замолу: таке вже сільське життя.

Тож, коли призвали Петра в армію, запитали:

— На коні їздив?

— Аякже! Тож з села я.

— Будеш у кавалерії.

Служив хлопець під Китаєм. З гордістю розповідає, як хвацько під час навчань розмахував шаблею, стинав «голови» на мішенях. Його хвалили командири, ставили в приклад. Спробував Потапчук і іншого солдатського хліба — якийсь час був навіть писарем, бо мав гарний почерк,

будівельником.

А коли звільнився у запас, в сільській раді запропонували бути листоношею. І майже 30 років тому взяв Петро у руки поштарську сумку. Не з медом було. Уявіть: пошту треба було забирати аж в Люцинові. А Матіївка за кільканадцять кілометрів. Та ще й жителів Мичева обслуговував. Два села протягом 10 років.

Потім дещо полегшало — у Пустомитах відкрилося «своє» відділення. І тоді скоротився маршрут листоноші: по шосейній дорозі — 10 км, лісом — 6. А ще ж треба було обійти кілька десятків дворів по селу — рознести газети, журнали, листи, поштую. Завжди виручав велосипед. І якщо підрахувати всі сходжені ним кілометри, то виявиться, що Петро Миколайович з сумкою за плечима майже вдвічі обігнув земну кулю по екватору.

Якнайтеплішими словами характеризує П.М. Потапчука начальник Пустомитівського відділення зв'язку Алла Довгалець:

— Дядько Петро нас не підводив, догоджав усім. Старався, щоб люди побільше виписували періодичних видань, допомагав їм, вчасно доставляв кореспонденцію. Завжди привітний, діловий. В усьому був порядок, особливо тоді, коли доводилось мати справу з грошима. І це не тільки пенсійні гроші, а й абонентна плата за телефон, радіо, плата за спожиту електроенергію... Довір'ям односельців він дуже дорожив.

— Інакше й бути не може, — встрає у розмову Петро Миколайович. — Коли взявся за гуж, не кажи, що не дуж. Роби все так, як інструкція пише. Навіть більше того. Щоб по совісті було.

П.М. Потапчук ще б працював і працював сільським листоношею. Але трапився нещасний випадок: наполохані коні з плужком травмували його. Підлікувався. Але знову повернутися до улюбленої роботи побоявся. Та й роки вже давно пенсійні — на порозі 70-й... Передав зв'яз-

ківцею свою естафету Валентині Біль. Поділився досвідом. «Щось не будеш знати, — звертайся, запитуй — в усьому допоможу», — дав настанову дядько Петро.

І зараз він в міру своїх сил займається домашніми справами. А на селі їх вистачає. Ділить Петро Миколайович цю ношу з дружиною Надією. На поміч приїжджає дочка Галина з Рівного, онучка Оля, якою не натішитися дід з бабою.

Нещодавно П.М. Потапчук пережив ще одну радість: приїжджали директор райвузла зв'язку ОППЗ «Рівнепошта» В.В. Мандина і начальник місцевого відділення зв'язку А.В. Довгалець, щоб ще раз подякувати ветерану-листоноші за його багаторічну сумлінну працю. Ось що сказав тоді Віктор Володимирович:

— Ви були прикладом у роботі для колег, вас поважали, вам вірили люди. Щаслива людина, коли має таку шану. І ось цей годинник, який даруємо на пам'ять, хай ще довго лічить вам щасливі літа.

Живуть Потапчуки своїми щоденними турботами. Мають хліб і до хліба. Все своє, вироблене мозолястими руками. Мир їхньому дому!

Ростислав
ЖУРОМСЬКИЙ.